

09. juli 2020

EM2020/36

I henhold til § 33, stk. 1, i Forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg hermed følgende forslag til inatsisartutbeslutning:

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at Naalakkersuisut pålægges at udarbejde en redegørelse, der skal undersøge mulighederne for at pålægge finansielle virksomheder at tilbyde deres kunder, at skriftlige aftaler, som indgås mellem kunden og virksomheden, er udarbejdet på grønlandsk.

(Medlem af Inatsisartut, Erik Jensen, Siumut)

Begrundelse:

Under Selvstyrets indførelse i 2009 blev der sat en ny kurs, som blandt andet anerkendte Kalaallit som et folk i international lovgivning, muligheden for at blive en selvstændig stat, såvel som muligheden for at hjemtage flere ansvarsområder. Selvstyreloven ophøjede i den forbindelse også det grønlandske sprog til det officielle sprog.

Der er i dag stadig behov for at sætte fokus på beskyttelse af vores sprog og sætte rammer for det grønlandske sprogs status i forhold til andre sprog, særligt dansk. Udover at det grønlandske sprog er en fundamental del af vores nationale identitet, så er vores sprog også det mest talte i Grønland. Oqaasiliortut, det grønlandske sprognævn, vurderer således at omkring halvdelen af befolkningen er grønlandsk sproget med næsten intet eller svagt dansk.

I dag oplever vi at flere virksomheder, som eksempelvis banker, forsikringsselskaber, revisorer, advokatfirmaer og anlægsvirksomheder har et begrænset brug af det grønlandske sprog, og fremsender tilbud og kontrakter udelukkende skrevet på dansk. Det finansielle område er dog ikke hjemtaget- endnu. Inden dette måtte ske en dag er det i min optik vigtigt at få et indtryk af de tekniske såvel som økonomiske aspekter ved forslaget.

Mit forslag har som overordnet målsætning, at en enkeltsproget grønlænder, der ønsker at tage et banklån eller tegne en forsikring, ikke vil blive forelagt vilkår og aftaler skrevet kun på dansk. Dette til trods for at det grønlandske sprog er det officielle sprog i landet, og en betydelig majoritet af befolkningen er grønlandsk sproget. Jeg mener derfor, at det er vigtigt, at finansielle dokumenter, der kan have en stor indvirkning på borgeres privatøkonomi ved lov også skal kunne forelægges på grønlandsk.

Jeg skal afsluttende oplyse, at jeg den 24. februar 2020 stillede et antal spørgsmål til Naalakkersuisut med henblik på indhentning af relevante oplysninger til uddybning af nærværende beslutningsforslag. Besvarelsen var ikke indkommet den 11. marts 2020, hvor redaktionen på nærværende forslag er afsluttet, og jeg henviser derfor medlemmerne af inatsisartut til at læse svaret på § 37-spørgsmål 2020-44, idet jeg optimistisk lægger til grund, at besvarelsen er indgået på det tidspunkt, hvor nærværende forslag fremlægges for Inatsisartut.

Forslagets økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

De forventede økonomiske konsekvenser for udarbejdelse af en undersøgelse anses ikke at overstige mere end 2,5 A/C årsværk. Disse administrative ressourcer vil skulle tages ud af den almindelige drift i det behandelende departement, uden at dette i øvrigt kompenseres økonomisk herfor. Det formodes at der skal hentes ekspertvurderinger udefra, der skal medvirke til at vurdere de finansielle konsekvenser af forslaget. Det forventes, at disse mulige udgifter kan holdes inden for de angivne årsværk.

Forslagets økonomiske og administrative konsekvenser for private næringsdrivende

Udgifterne ved redegørelsens udarbejdelse vil ikke i sig selv pålægge private næringsdrivende yderligere udgifter. Såfremt der på baggrund af redegørelsen indføres en pligt som anført i afstemningstemaet vil dette pålægge finansielle institutioner yderligere udgifter til oversættelser af aftaleudkast og andre dokumenter. Udgifterne herved lader sig ikke ansætte med nogen grad af sikkerhed, men de herved forbundne udgifter må forventes overvæltet på kunderne. Dette i form af gebyrer eller højere renter på lån o.a.

Forslagets økonomiske og administrative konsekvenser for borgerne

Udgifterne ved redegørelsens udarbejdelse vil ikke i sig selv pålægge borgerne yderligere udgifter. Såfremt der på baggrund af redegørelsen indføres en pligt som anført i afstemningstemaet vil dette pålægge finansielle institutioner yderligere udgifter til oversættelser af aftaleudkast og andre dokumenter. Udgifterne herved lader sig ikke ansætte med nogen grad af sikkerhed, men de herved forbundne udgifter må forventes overvæltet på kunderne. Dette i form af gebyrer eller højere renter på lån o.a.